

rým příkaz vydán byl, za tohoto stavu věci proto odůvodněny, poněvadž z citace § 138. c. ř. s. v odstavci 6. §u 261. c. ř. s. jasně a zřetelně lze poznati, že podle úmyslu zákona má býti soud, jemuž právní záležitost byla přikázána, pokládán za totožný se soudem příkazujícím, jinými slovy, že řízení druhého soudu procesně se má připojiti k řízení soudu příkazujícího v tom stavu, v jakém se před tímto soudem nalezalo.

(Rozh. nejv. soudu z dne 12. října 1914, č. $\frac{R II 797/14}{1}$.)

Hamberger.

Vůči osobám k válečné službě povolaným přípustna jest exekuce k zajištění na základě vykonatelného exekučního titulu neb titulu v § 371. ex. ř. vytčeného, dosud nevykonatelného, i bez osvědčení nebezpečí v § 370. ex. ř. vyžadovaného.

Úvaha.

Základem exekuce k zajištění jest předpis §u 370. e. ř., který mimo jiné též stanoví, že na základě konečných rozsudků civilních soudů tuzemských, dříve nežli právní moci nabudou nebo nežli uplyne lhůta k plnění stanovená, možno povolití provedení úkonů exekučních, osvědčí-li se soudu, že by bez nich dobytí peněžité pohledávky soudně přiřčené bylo zmařeno neb značně stíženo.

Účelem tohoto ustanovení jest ochrana věřitele, aby se zajištění mohl ještě dříve, než jeho pohledávka stane se vykonatelnou, splatnou.

Zcela jiného rázu jest zajišťovací exekuce, jakou má na mysli § 6. cí. nařízení ze dne 29. července 1914, č. 178 ř. z.

Z důvodů veřejnoprávních, nouzí válečnou vyvolaných, z ohledů na osoby vojenské v §u 1. onoho cí. nařízení vypočtené, nedopouští se povolení uhrávací exekuce pro peněžité pohledávky ani pak, když příslušný exekuční titul (rozsudek, platební příkaz, smír, usnesení a pod.) nabytí právoplatnosti, stal se vykonatelným a když ona pohledávka nepodléhá ani více poshovění.

Tato zajišťovací exekuce na rozdíl od oné chrání dlužníka, dokud ve válečné službě se nalézá. Liší se tudíž od zaj. exekuce v §u 370. e. ř. uvedené svým základem, účelem; zavedena jest zvláštním zákonným předpisem, tak že nelze předpoklady oné též vztahovati na tuto. Nemá tudíž pro ni též významu požadavek osvědčení nebezpečí tam požadovaný.

Nežádá-li exekuční řád v případech §u 371. č. 1. e. ř. (v novém znění), tedy tam, kde proti potvrzujícímu rozsudku soudu odvolacího podáno bylo odvolání, kde tudíž rozsudek ještě právní moci nenabyt, osvědčení nebezpečí, tím méně možno žádati osvědčení takové, když rozsudek stal se právoplatným, vykonatelným a kde také již přiročí bylo minulo. Bude takového osvědčení tím méně třeba.

ba, poněvadž uvedený § 6. obsahuje ve prospěch dlužníka ještě další omezení výkonu exekuce na věci movité, čímž zájmy jeho dostatečně chrání.

Tím jest tudíž shora uvedená právní zásada odůvodněna.

Plenární usnesení nejvyššího soudu ze dne 5. ledna 1915, k R I 915/14, R II 1058/ a R III 405/14.*) Flieder.

K zlomyslnému poškození cizího majetku třeba jest úmyslu pachatelova směřujícího přímo k poškození. Nestačí odůvodnění, že pachatel byl si vědom toho, že bezprávným jednáním jeho by škoda vzejíti mohla, nýbrž třeba odůvodnění, že pachatel přes to odhodlal se poškození způsobiti (k §§ 85. a 468. tr. z. a § 281. č. 5 tr. ř.).

Rozsudkem c. k. zemského soudu trestního v Brně ze dne 10. listopadu 1914, č. j. Vr III 1845/14, uznán byl obžalovaný A. vinným přestupkem poškození cizího majetku spáchaným tím, že při koupání v řece opětovným násilným vzpínáním se na přídu sportovního člunu Dra. B. proti jeho vůli a přes opětovné jeho varování způsobil prasknutí člunu toho a tím jeho zničení. V důvodech rozsudku vzal soud za prokázáno, že obžalovaný poškodil člun vědomě, ježto byl na zlo, jež spojeno jest s jeho jednáním, výslovně upozorněn, že však přes to jednání své úmyslně provedl a tím odhodlal se spáchatí zlo, které tedy »rozvážil i zamýšlel«.

Na zmateční stížnost obžalovaného zrušil c. k. nejvyšší soud kasační za souhlasu c. k. generální prokuratury rozsudek jako zmatečný a odkázal věc k novému projednání a rozhodnutí příslušnému c. k. okresnímu soudu.

D ů v o d y :

Soud zjišťuje v subjektivním směru v důvodech rozsudku, že obžalovaný jednal při poškození veslařského člunu vědomě, ježto byl na zlo, jež bývá spojeno s jeho jednáním, upozorněn, že se však přes to odhodlal spáchatí toto zlo, že je tedy přímo rozvážil a zamýšlel a tudíž jednal ve smyslu §u 1. tr. z. v úmyslu, poškoditi zlomyslně cizí vlastnictví. Výrok, že obžalovaný jednal vědo-

*) K zamezení každé pochybnosti nutno vytknouti, že se tato právní věta nevztahuje k oněm zajišťovacím exekucím, o kterých se zmiňují cís. nařízení o příročích, tedy § 22. odst. 3. posledního všeobecného příročí ze dne 25. ledna 1915, č. 18. ř. z.

Dle § 14. odst. 1. cís. nařízení ze dne 25. ledna 1915, č. 19 ř. z. o příročí pro dlužníky v Haliči a Bukovině bydlící nelze pro poshověné soukromo-právní peněžité pohledávky ani exekuci k zajištění povolit. Jen povolení proz. opatření jest tu přípustno (odst. 3.). Že toto plenární usnesení nebylo zařaděno do knihy judikátní, asi tím se vysvětliti dá, že jeho aktuálnost a význam po ukončení války pomine, že tedy jeho platnost je jaksí časově omezena.